

Arrest

nr. 322 599 van 27 februari 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. FAUCHER-GAUTHIER *loco* advocaat G. GASPART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers vingerafdrukken werden geregistreerd in Bulgarije op 30 juli 2021 en in Oostenrijk op 7 september 2021 in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Verzoeker reisde echter door naar België en diende hier wederom op 21 september 2021 in de hoedanigheid van niet-begeleide minderjarige vreemdeling een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 27 oktober 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, E.(...) S.(...), beweert over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en bent geboren in het dorp Notaiam van het district Mano Gai, provincie Kunar. U woonde daar tot uw zeven jaar, waarna u samen met uw gezin verhuisde naar het provinciaal centrum van Kunar in functie: van uw vader zijn job. Hij was directeur bij de Afghaanse inlichtingendienst.

Jullie woonden daar samen gedurende negen jaar totdat uw vader zich uit veiligheidsoverwegingen liet overplaatsen, eerst naar Kabul en vervolgens naar Helmand. Aangezien u en uw gezin daardoor alleen kwamen te staan in het centrum van Kunar, verhuisden jullie terug naar uw geboortedorp en familiehuis en woonden daar samen met de paternale oom van uw vader.

Omdat de job van uw vader uitgelekt was in uw dorp, kwamen jullie na enkele maanden in het vizier van de taliban en Daesh, jullie ontvingen van beide groepen elk één dreigbrief. Vervolgens verdween uw vader en de bedreigingen naar u toe hielden aan waardoor u 1.5 - 2 maanden na zijn verdwijning door de paternale oom van uw vader werd weggestuurd uit Afghanistan. Dit gebeurde twee dagen nadat u op weg naar school werd vastgepakt door verschillende gemaskerde mannen die uit een auto sprongen. U verschoot en begon daardoor te roepen waardoor de aandacht werd getrokken van mensen die uit de moskee kwamen. Het is niet helemaal duidelijk wat ze met u van plan waren, voor ze u iets konden aandoen gingen ze terug weg. In totaal bent u minder dan een jaar opnieuw in uw dorp geweest na het vertrek uit het provinciaal centrum van Kunar.

Enkele maanden voor de machtsovername verliet u Afghanistan. U was net geen drie maanden onderweg naar België waar u op 19/09/2021 een verzoek om internationale bescherming indiende, voor zover u weet wonen uw familieleden nog op dezelfde plaats in het dorp zonder problemen. Over uw vader zou er geen nieuws zijn.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er moet vooreerst op gewezen worden dat u bij aankomst in België niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers aan 16.3 jaar oud te zijn. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 28 oktober 2021, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op dat moment reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 20.8 jaar met een standaarddeviatie van 1.7 jaar. Tijdens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen blijft u vasthouden aan het feit dat u minderjarig bent (CGVS, p. 2). Dergelijke houding, waarbij u vasthoudt aan uw beweerde minderjarigheid, ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban of Daesh als een gevolg van de werkzaamheden van uw vader (CGVS, p. 10).

Allereerst kan het niet overtuigen dat u in uw verklaringen onwetend blijkt over enkele kernaspecten met betrekking tot de tewerkstelling van uw vader indien u daadwerkelijk Afghanistan verlaten hebt net om deze reden.

Zo weet u niets van specifieke taken die hij moest uitvoeren, weet u niet voor welk ministerie hij werkte, kent u geen namen van oversten, noch weet u of hij over een rang beschikt (CGVS, p. 7 & 8). Dat is opvallend gezien u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat hij een kolonel was (Vragenlijst 3.5). Op het CGVS spreekt u van 'directeur van de inlichtingendienst (NDS)' en beweert u niet op de hoogte te zijn van een eventuele rang. Wanneer hiermee geconfronteerd beweert u bij de DVZ verklaard te hebben wat vrienden u hadden verteld aangezien u de documenten niet zelf kon lezen, maar achteraf zou dit zijn rechtgezet door de paternale oom van uw vader (CGVS, p. 7, 8 & 12). Echter kan de functie 'directeur' niet beschouwd worden als een bepaalde rang, waardoor u klaarblijkelijk geen weet hebt van de rang van uw vader. Verder kan u niets vertellen over zijn laatste werkplaats in Helmand. U weet de naam er niet van, hoe lang hij daar aan het werk was alvorens hij verdween. Bovendien zouden veel incidenten hebben plaatsgevonden op zijn werkplaats in Helmand terwijl hij daar werkte, maar u blijft hierover op de vlakte en weet bijvoorbeeld niet wanneer deze plaatsvonden. Nochtans zagen jullie elkaar in die periode om de paar maanden aan het provinciaal centrum van Kunar. Hij verbleef dan voor 1 à 2 nachten bij verwanten in de buurt (CGVS, p. 7 - 9).

Dat u dergelijke vage en inconsistente verklaringen aflegt is niet aannemelijk als zijn positie daadwerkelijk de aanleiding van uw problemen betekende. Zeker gelet op het feit dat u reeds op de hoogte was van zijn job in Afghanistan eens u wat ouder werd (CGVS, p. 7), jullie 9 jaar samenwoonden gedurende zijn positie in Kunar (CGVS, p. 3) en u naast een sporadische ontmoeting geregeld telefonisch contact had met uw vader - om de 4 à 5 dagen - tijdens zijn periode in Helmand (CGVS, p. 8 & 9). Bovendien werd u zelf bijna ontvoerd

omwille van zijn tewerkstelling en verkeerde u tot slot in de mogelijkheid om hier ook na uw vertrek uit Afghanistan nog meer informatie over in te winnen (CGVS, p. 6). Op basis van dit alles mag redelijkerwijs van u verwacht worden dat u hier meer gedetailleerde informatie over weet te geven. Dat u dit nalaat heeft dan ook van aan de start een negatieve impact op de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees.

Het CGVS acht het op zich niet onmogelijk dat uw vader daadwerkelijk werkzaam was voor de voormalige overheid, zoals ook blijkt uit de talrijke documenten die u in dit verband indiende (CGVS, p. 10 & 11). Het is echter niet aannemelijk dat u nauwelijks enige concrete informatie kan verschaffen over dit werk, indien dit onlosmakelijk verbonden is met uw vrees bij terugkeer.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van . augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo_PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt verder dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader vermist geraakte vanop zijn werkplaats in Helmand sinds 1 à 2 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan wanneer het contact plots verbrak (CGVS, p. 4).

Er kan echter geen geloof worden gehecht 'aan uw verklaringen hierover.

In de eerste plaats bent u tegenstrijdig over de start van de bedreigingen aan het adres van uw vader. Eerst luidde het: mijn vader werkte in Kunar, maar zei in het dorp tegen dorpsgenoten dat hij ergens in een winkel werkte. Ondanks hij soms met burgerkleren voor de winkel zat, werd door anderen opgemerkt dat hij toch een andere job had. Dat werd doorverteld en daarna kreeg hij bedreigingen omwille hiervan. Uw vader kon zich moeilijk nog veilig voelen door de bedreigingen en ging weg naar Kabul (CGVS, p. 5). Aanvankelijk wisten mensen niet van zijn job en werd hij niet bedreigd, maar eens ze het te weten kwamen wel en daarom besloot hij naar Kabul te vertrekken. Nadat dorpelingen het te weten kwamen bleef hij nog 2 à 3 maanden alvorens naar Kabul te vertrekken. Hij had al bedreigingen van Daesh en taliban ontvangen toen hij in Kunar was (CGVS, p. 14). Later beweerde u daarentegen dat uw vader niet werd bedreigd in Kunar, maar dat hij preventief vertrok eens hij wist dat dorpelingen op de hoogte waren van zijn functie. Wanneer hiermee geconfronteerd zegt u eerder in het gesprek niet verklaard te hebben dat hij bedreigd werd, louter dat het moeilijk was om te blijven (CGVS, p. 15), maar de notities tonen aan dat dat niet klopt.

U bent eveneens tegenstrijdig over de ontvangen dreigbrieven. Eerst verklaart u 'na de verdwijning van mijn vader werden twee dreigbrieven gelegd' (CGVS, p. 5), maar later beweert u dat de taliban twee dreigbrieven stuurden waarin ze aan jullie vroegen om uw vader te doen stoppen met zijn werk, waarna jullie uw vader op de hoogte brachten van de bedreigingen (CGVS, p. 10 & 13). Hierin schuilt bovendien een dubbele tegenstrijdigheid: later zegt u dat één brief van de taliban kwam en één van Daesh (CGVS, p. 16). Het is ten slotte opmerkelijk dat u de dreigbrieven niet indiende met uw documenten. U ging ze opvragen na contact met de paternale oom van uw vader (CGVS, p. 16), maar stuurde nooit iets in en doet een gebrek aan inzet vermoeden. Dergelijke tegenstrijdigheden over uw relaas brengen de geloofwaardigheid ervan danig in het gedrang.

Uw verklaringen over de verdwijning van uw vader overtuigen evenmin. Plots zou het contact verbroken zijn terwijl hij op job zijn job in Helmand was, maar verder heeft u hier geen informatie over. Over een persoon met hoge functie in lijn met die van uw vader, die op een dergelijke manier verdwijnt, moet logischerwijs meer informatie te verkrijgen zijn. Afgezien van u die het eens vroeg aan uw paternale oom, die op zijn beurt 'een paar keer' op zoek ging naar uw vader, werd er niets ondernomen. Het is echter hoogst onaannemelijk dat er geen meer verregaande inspanningen werden geleverd (terwijl u zelf nog in Afghanistan was) om hem op te sporen of meer te weten te komen over de omstandigheden van zijn verdwijning, in het bijzonder omdat u spreekt over de moeilijkheden die zijn verdwijning met zich meebracht (CGVS, p. 4).

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging en huidige situatie van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zelf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofdte aannemelijk te maken. Op basis van bovenstaande vaststellingen wordt uw asielrelaas, inclusief uw eigen beweerde vervolgingsfeiten, ongeloofwaardig geacht.

Tot slot blijkt u geheel onwetend over eventuele vervolgingsfeiten die zich na uw vertrek uit Afghanistan hebben afgespeeld, hetgeen onvermijdelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid en ernst van uw persoonlijke vrees. Hoewel u telefonisch in contact staat met het thuisfront (CGVS, p. 3 & 6) heeft u er geen idee van of de taliban en/ of Daesh u sinds uw vertrek nog opzochten (CGVS, p. 19 & 20). U heeft er zelfs niet naar gevraagd (CGVS, p. 20). Als u gevraagd wordt waarom niet werpt u op dat uw familie u vermoedelijk niets vertelt omdat ze u niet ongerust wil maken (CGVS, p. 6, 19 & 20). Hoe dan ook, kan er

niet worden aangenomen dat uw familie, die u doelbewust Afghanistan uitstuurde om in Europa internationale bescherming te bekomen (CGVS, p. 10), u op uw vraag niet alle informatie zou geven om uw beschermingsnood aan de Belgische asielinstanties duidelijk te maken.

Het feit dat uw familie inclusief de paternale oom van uw vader en de rest van het gezin nog steeds in uw dorp verblijven, schijnbaar zonder problemen (CGVS, p. 6 & 19), bevestigt het vermoeden dat er in jullie hoofde geen acute dreiging of gevaar bestaat.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas diende u volgende documenten in (allemaal K): een veelvoud aan attesten/ certificaten m.b.t. de beroepsactiviteiten van uw vader, tientallen foto's van uw vader o.a. met u, maar ook in werktenue en -context, de taskara en het paspoort van uw vader en uw eigen taskara. De identiteitsdocumenten van u en uw vader bewijzen hoogstens jullie identiteit en familieband die in deze niet betwist worden. Hetzelfde geldt voor de professionele activiteiten van uw vader die worden gestaafd door uw overige documenten. De door u neergelegde stukken verschaffen echter geen bewijswaarde over de door u beweerde problemen en zijn dan ook niet in staat om de appreciatie van het CGVS te veranderen.

Op basis van het bovenstaande kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en u komt eveneens niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming na een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 15 a of b van de kwalificatierichtlijn.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 82 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, 82, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien 'de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale - verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies, was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige- bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022,

beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505_df_EUAA_Afghanistan_Security_Situation_van_augustus_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19-augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://www.unama.org/en/press-center/2023/press-releases/20230530> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict „vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, 82, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, 82, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. :

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari. 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio- economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die

pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, 88 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, 87 5 en 8 92). . :

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, 88 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, 55 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, 88 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in 'een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “Zn artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming, krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, 88 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting —, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het

opzettelijk gedrag van een actor. Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, 8 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shar_en_de_EUAA_COI_Query_Afghanistan_Major_legislative_security-related_and_humanitarian_developments_van_4_november_2022_beschikbaar_op_https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Taraetina_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees : voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Verzoekschrift, aanvullende nota's en stukken

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3 en 48/4, 48/6 en 57/1, §§3 en 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert tevens een beoordelingsfout aan.

Verzoeker stelt in zijn vluchtrelaas te volharden en meent dat bij de beoordeling ervan onvoldoende rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd en met de documenten die hij ter ondersteuning van zijn verklaringen had voorgelegd. Tevens stelt hij dat onvoldoende rekening werd gehouden met de cultureel sterk verschillende achtergrond en de rurale realiteit in Afghanistan, die vanuit een westers 'imperatief' cultureel denken niet altijd eenvoudig verklaard kunnen worden.

Vervolgens gaat verzoeker in op de gegronde vrees voor vervolging voor sommige Afghanen die terugkeren vanuit Europa. Op basis van de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) meent verzoeker een aantal risicofactoren te kunnen ontwaren. Daarnaast wijst verzoeker op de rechtspraak van het Hof van Justitie betreffende de interpretatie van het begrip 'politieke overtuiging'. Betreffende de vrees voor vervolging voor Afghanen die vanuit het Westen terugkeren, leidt verzoeker uit de rechtspraak van de Raad af dat er factoren zijn zoals de duur van het verblijf in het Westen en de zichtbaarheid van de normoverschrijding en het vermogen 'to play the game'. Verzoeker wijst op het belang van de persoonlijkheidsontwikkeling tijdens de adolescentie, dat ook in de rechtspraak van de Raad aan bod komt, en waardoor bepaalde jonge Afghanen die hun vormende jaren in het Westen doorbrengen, in geval van terugkeer, meteen zullen opvallen. Volgens verzoeker kan aan verwesterde Afghaanse terugkeerders om die reden een religieuze of politieke overtuiging worden toegedicht, op basis waarvan zij vervolging riskeren.

Tevens stelt verzoeker dat 'verwesterde' Afghaanse verzoekers om internationale bescherming beschouwd zouden kunnen worden als een 'specifieke sociale groep'. Verzoeker meent dat de prejudiciële vraag in de zaak C-646/21 van het Hof van Justitie betreffende tienermeisjes uit Irak relevant is omdat deze betrekking heeft op de interpretatie van het begrip 'bepaalde sociale groep' die als vervolgingsgrond vermeld is. Volgens verzoeker kan deze beoordeling worden doorgetrokken op Afghaanse verzoekers om internationale bescherming en hij verwijst hierbij naar het standpunt van het UNHCR in de *amicus curiae* in voormelde zaak voor het Hof van Justitie en naar arresten van de Raad betreffende minderjarige Afghaanse verzoekers om internationale bescherming.

Uit dit alles besluit verzoeker dat dient te worden onderzocht of hij blijkt geeft van een gewijzigde geesteshouding waardoor verzoeker in de huidige Afghaanse context vervolging riskeert. Verzoeker stelt dat geconcludeerd kan worden dat hij voldoende ondergedompeld is geweest in de Belgische samenleving en hij zijn waarden en normen heeft aangepast aan de Belgische maatschappij en hij niet in staat is 'to play the game' in de rurale omgeving in de provincie Nangarhar, waarvan hij afkomstig is, waar er volgens verzoeker een sterke aanwezigheid is van ISKP, hetgeen een risicoverhogende factor uitmaakt.

Op basis van een analyse van de gebruikte bronnen die werd doorgevoerd door NANSSEN vzw in 2022, laakt verzoeker het gebrek aan complete, relevante, actuele en accurate informatie betreffende de huidige situatie in Afghanistan. Volgens verzoeker is de conclusie van het EUAA, dat niet voor elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, problematisch omdat er onvoldoende informatie beschikbaar is over de huidige situatie in Afghanistan. De EUAA-richtlijnen uit de *Country Guidance* zijn gebaseerd op landeninformatie die slechts tot november 2021 werd bijgehouden, waardoor deze informatie niet langer actueel is. Volgens verzoeker is het gebrek aan informatie ook te wijten aan het gegeven dat geen gedwongen terugkeer naar Afghanistan georganiseerd wordt en de meeste Afghanen die vrijwillig terugkeren vanuit een buurland van Afghanistan komen, dat niet als 'westers' kan worden beschouwd. Toch wijst verzoeker op vaststellingen van Amnesty International waaruit blijkt dat ook Afghanen die vanuit Turkije en Iran gedwongen terugkeren te maken krijgen met foltering en mishandeling in geval van terugkeer.

In het rapport van de EUAA 'Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul City' blijkt dat er geen informatie beschikbaar is over toegang tot de operationele luchthavens, maar dat de taliban op de weg tussen de luchthaven en de stad Kabul controleposten opwerpen. Volgens verzoeker zou de Raad omwille van de afwezigheid van actuele informatie moeten besluiten dat het risico niet kan worden uitgesloten. Verzoeker formuleert een reeks vragen waarop naar zijn oordeel heden nog geen antwoord kan worden geboden en hij meent dat het antwoord van groot belang is om het risico in te schatten.

Daarnaast stelt verzoeker dat op basis van historische informatie kan worden afgeleid dat personen die lange tijd in het Westen hebben verbleven een specifiek risico lopen op het lijden van ernstige schade. Zo stelt verzoeker dat de UNHCR-aanbeveling van 2018 nog steeds actueel is omdat er sedertdien geen nieuwe richtlijn meer werd gepubliceerd en er te weinig informatie beschikbaar is om een volledige beoordeling te kunnen maken. Verzoeker verwijst ook naar wetenschappelijk onderzoek dat voor de machtsovername plaatsvond, met name de studie van de antropologe F. STAHLMANN waaruit blijkt dat tekens van verwestering vaak erg subtiel zijn en niet altijd eenvoudig te verbergen zijn. Ook uit de EUAA *Country*

Guidance en andere bronnen blijkt dat op basis van een aantal kenmerken verondersteld kan worden dat de betrokkenen 'verwesterd' zouden zijn. Volgens verzoeker doet het er niet toe of een Afghaan die uit Europa komt werkelijk een reële mate van verwestering vertoont en dat een louter langdurig verblijf in het Westen kan volstaan om als verwesterd te worden beschouwd. In het OSAR-rapport van 2021 wordt gesteld dat bijna alle teruggekeerde Afghanen geconfronteerd werden met geweld en dat de terugkeerders niet alleen het doelwit werden van de taliban, maar ook van de eigen familie en de bevolking in het algemeen. Daarnaast kan ook het loutere vertrek uit Afghanistan beschouwd worden als verraad ten aanzien van de taliban.

Verzoeker vestigt ook de aandacht op geweld dat voortvloeit uit onbetaalde schulden die werden aangegaan om de vlucht naar Europa te financieren. Aangezien er verondersteld wordt dat Afghanen die uit Europa terugkeren vermogend zijn, wordt het risico op criminele aanvallen nog verhoogd. Ook de sociale stigmatisering en discriminatie, ook omwille van het mislukken van de migratie, kan ertoe leiden dat teruggekeerde Afghanen in een situatie van extreme materiële deprivatie terechtkomen, hetgeen overeenstemt met ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker besluit dat uit de objectieve informatie blijkt dat een Afghaanse vluchteling die in het Westen internationale bescherming zoekt en nadien terugkeerde een risicoprofiel heeft waarvoor een gegronde vrees voor vervolging of minstens een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen.

De huidige beperkt beschikbare informatie wijst volgens verzoeker op een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade. In de EUAA *Country Guidance* van april 2022 wordt gewezen op de strikte toepassing van de sharia door de taliban. Daarnaast wordt gewezen op de verklaringen van de hoogste leider en de woordvoerder van de taliban die erop gericht zijn economische migratie te tolereren en illegale migratie te bestraffen. Verzoeker wijst op de strenge controle door de taliban, bijvoorbeeld op smartphones, huiszoekingen en dergelijke. Verzoeker stelt dat de taliban een schrikbewind geïnstalleerd hebben waarbij individuele vrijheden worden ingeperkt hetgeen blijkt uit het overzicht van de beleidsbeslissingen sinds het najaar van 2021 die worden weergegeven in het OSAR-overzicht dat verzoeker in zijn middel citeert. Verzoeker merkt op dat een groot deel van deze beleidsbeslissingen een invloed hebben op de rechten van meisjes en vrouwen die niet op verzoeker van toepassing zijn maar richtinggevend voor het algemene beleid waarbij strenge straffen worden opgelegd voor overspel, alcohol drinken, etc., maar dat een duidelijk juridisch kader ontbreekt waardoor er op regionaal niveau speelruimte bestaat en het beleid alle richtingen kan uitslaan, waarbij verzoeker een artikel van T. RUTTIG citeert over repressie in Afghanistan.

Wat de actuele veiligheidssituatie betreft, wijst verzoeker op de volatiliteit ervan en kondigt hij aan dat hij dit in de loop van de procedure verder zal uitwerken.

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een 'statement' van het UNHCR van 21 juni 2023 betreffende de notie 'sociale groep' en 'het hoger belang van het kind' in het kader van een prejudiciële verwijzing (C-646/21) en een fotoreeks van verzoeker op allerlei sociale activiteiten (Verzoekschrift, bijlagen 3-5).

2.2. Aanvullende nota's

2.2.1. Op 8 november 2024 maakte de commissaris-generaal een aanvullende nota over aan de Raad waarin de landeninformatie wordt *geüpdatet* (Aanvullende nota verwerende partij, 5 november 2024). Volgende COI-rapporten worden hierin opgesomd:

"EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf
EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf
EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf
EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf
EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>
EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghansen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments

2.2.2. Aanvullende nota verzoeker

Verzoeker diende op 19 november 2024 een aanvullende nota in waarin hij bijkomende gegevens neerlegt die zijn verwestering en zijn integratie in België bewijzen. Verzoeker legt een aantal arbeidsovereenkomsten en loonfiches neer (Aanvullende nota verzoeker 19 november 2024, bijlage 1) en betoogt dat hij zich door toedoen van deze tewerkstelling in die mate bepaalde waarden en normen heeft eigen gemaakt waardoor zijn mentaliteit is veranderd en van hem niet kan worden verwacht dat hij 'het spel' kan spelen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

2.3. Bijkomende stukken

Ter terechtzitting legde verzoeker nogmaals een aanvullende nota neer waarbij hij een oproepingsbrief voegde van de taliban van 29 juni 2023 met vertaling (Aanvullende nota verzoeker 21 november 2024, bijlage 1).

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de

vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in beide middelen de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker van Pashtoun-origine is en steeds in het district Manongay in de provincie Kunar heeft gewoond (AD, stuk 5, Inventaris + Documenten DVZ, Verklaring DVZ, 11 maart 2022, persoonsgegevens). Verzoeker vreest in geval van terugkeer gedood te worden door Daesh en de taliban omdat zijn vader als ‘kolonel’ in de inlichtingendienst van het Afghaanse leger actief was (*Ibid.*, Vragenlijst CGVS, 11 maart 2022). Hij zou meerdere dreigbrieven hebben ontvangen van de taliban en Daesh waarin hem opgedragen werd zijn vader te vragen zijn job op te geven en zich bij hen aan te bieden (*Ibid.*). Verzoekers vader zou anderhalve maand à twee maanden voor zijn vertrek verdwenen zijn en verzoeker zou het slachtoffer zijn geworden van een ontvoeringspoging door gemaskerde mannen toen hij op weg was naar school, waarna zijn moeder hem via een paternale oom uit Afghanistan liet vertrekken (*Ibid.*; AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 28 februari 2023, p. 10).

5.1.3. Verzoeker legde op 11 maart 2022 een hele reeks documenten neer die betrekking hebben op de tewerkstelling van zijn vader en vulde deze op 13 februari 2023 verder aan (AD, stuk 6, Documenten). Hoewel het allemaal kopieën zijn, stelt de commissaris-generaal in de beslissing op basis van deze stukken dat het niet onmogelijk is dat zijn vader inderdaad activiteiten heeft ontplooid voor de voormalige Afghaanse overheid. Verzoeker kan in zijn middel dus niet dienstig voorhouden dat met deze documenten geen rekening zou zijn gehouden. Het loutere gegeven dat verzoekers vader mogelijkerwijs activiteiten heeft ontplooid voor de voormalige Afghaanse overheid, betekent evenwel niet dat aan verzoeker op die basis automatisch internationale bescherming zou moeten worden verleend. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder de EUAA *Country Guidance Afghanistan*, die door de verwerende partij in haar aanvullende nota werd vermeld, blijkt immers dat familieleden van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid, zoals verzoeker, niet automatisch in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, may 2024 *update*, p. 30-33), maar dat dit afhangt van een individuele beoordeling van hun situatie.

In verzoekers specifieke geval kan echter geen geloof worden gehecht aan de door hem geuite vrees omwille van de tewerkstelling van zijn vader. Zo zijn de verklaringen van verzoeker over de tewerkstelling van zijn vader, die nochtans de rechtstreekse aanleiding vormde voor de geschetste vervolgingsfeiten, bijzonder vaag. Verzoeker kan niet precies duiden voor welke overheidsdienst zijn vader werkte, wat zijn rang was, of wie zijn oversten waren (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 28 februari 2023, p. 7-8). Bovendien vertonen zijn verklaringen een opvallende tegenstrijdigheid. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde hij dat zijn vader ‘kolonel’ was (AD, stuk 5, Inventaris + Documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 11 maart 2022), terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zijn vader ‘directeur van de inlichtingendienst’ was (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 28 februari 2023, p. 4). Indien de tewerkstelling van zijn vader werkelijk de aanleiding vormde voor zijn vertrek uit Afghanistan, mag immers van hem worden verwacht dat hij hierover meer nauwkeurige verklaringen kan afleggen of dat hij zich naderhand verder informeert bij zijn paternale oom, die uitermate betrokken was bij verzoekers gezin (*Ibid.*, p. 5), en waarmee hij nog geregeld contacten onderhoudt (*Ibid.*, p. 6). Het is ook opvallend dat verzoekers paternale oom op heden nog steeds samen met zijn moeder, zussen en jongere broer in het dorp verblijven (*Ibid.*, p. 3) zonder blijkbaar noemenswaardige problemen te kennen. Dit doet vermoeden dat de eventuele tewerkstelling van zijn vader voor de voormalige Afghaanse overheid niet tot gevolg had dat de familieleden om die reden onder de negatieve aandacht van de taliban en/of Daesh kwamen.

Wat de geschetste vervolgingsfeiten zelf betreft, dient te worden gewezen op de uiteenlopende verklaringen van verzoeker over de start van de problemen. Aanvankelijk stelde verzoeker dat zijn vader naar Kabul vertrok nadat hij bedreigingen had ontvangen vanwege de taliban en Daesh omwille van zijn werk in Kunar (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 28 februari 2023, p. 5; p. 14). Daarna stelde hij dat zijn vader preventief vertrokken was (*Ibid.*, p. 15). Daarnaast verklaarde verzoeker initieel dat er na de verdwijning van zijn vader twee dreigbrieven werden gelegd (*Ibid.*, p. 5), waardoor verzoekers vader hiervan onmogelijk op de hoogte kon zijn, terwijl hij nadien te kennen gaf dat ze hun vader op de hoogte hadden gebracht van de twee dreigbrieven die door de taliban zouden zijn gestuurd (*Ibid.*, p. 10). Hij maakte dus gewag van twee dreigbrieven van de taliban, maar stelde daarna vreemd genoeg dat de eerste dreigbrief van de taliban afkomstig was en de tweede dreigbrief van Daesh (*Ibid.*, p. 16). Deze vaststellingen doen ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vervolgingsfeiten.

In zijn middel beweert verzoeker dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maar hij levert geen concrete voorbeelden aan waaruit dit zou kunnen blijken. Bovendien blijkt uit de beschikbare gegevens dat verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd, aangezien uit het leeftijdsonderzoek gebleken was dat hij op 28 oktober 2021 ongeveer 20,8 jaar oud was (AD, stuk 5, Inventaris + Documenten DVZ, Beslissing Dienst Voogdij, 4 november 2021). Verzoeker had immers eerder, op 21 september 2021, verklaard dat hij geboren was in 2005 (AD, stuk 5, Inventaris + Documenten DVZ, fiche NBMV, 21 september 2021). Twee weken eerder had hij zelfs verklaard dat hij in 2006 geboren was (*Ibid.*, *Bundesamt für Fremdwesen und Asyl Information Request*, 11 oktober 2021). Daarvoor had hij nochtans in Bulgarije verklaard in 2002 geboren te zijn (*Ibid.*, Dublin Unit Bulgaria, weigering terugname, 19 november 2021), hetgeen spoort met de bevindingen van het leeftijdsonderzoek in België. Hieruit blijkt dat verzoeker de Belgische asielinstanties om de tuin heeft proberen te leiden wat zijn leeftijd betreft. Aangezien hij wellicht meerderjarig was op het moment waarop hij uit Afghanistan vertrok, kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat rekening moest worden gehouden met zijn jeugdige leeftijd.

Ter terechtzitting legt verzoeker een afschrift neer van een dreigbrief die dateert van 29 juni 2023 (Aanvullende nota verzoeker, 21 november 2024, bijlage 1). Verzoeker stelt dat dit een dreigbrief is van de taliban van “de tiende maand van 2023”, maar kan voorts geen enkele duiding verschaffen over de inhoud. Nochtans had verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangegeven tot de vijfde graad onderwijs te hebben genoten en stelde hij dat hij ‘student’ was (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 11 maart 2022, persoonsgegevens). Er zou bijgevolg redelijkerwijs mogen worden verwacht dat verzoeker kan lezen en meer tekst en uitleg zou kunnen geven bij deze dreigbrief.

Uit de vertaling die door verzoeker werd aangeleverd, blijkt dat in deze dreigbrief wordt gesteld dat verzoekers vader ten tijde van de machtsovername naar Iran is vertrokken, terwijl verzoeker nooit eerder iets in die zin heeft verklaard. Dit laattijdig neergelegde stuk is dus niet bij machte de eerdere verklaringen van verzoeker kracht bij te zetten. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien dat de authenticiteit van Afghaanse documenten, waaronder de zogeheten nachtbriefen van de taliban, onmogelijk kan worden gegarandeerd (AD, stuk 7, Landeninformatie, COI Focus Afghanistan, Corruptie en documentfraude, 14 januari 2021), waardoor dit stuk weinig bewijswaarde heeft. Verzoeker maakt op basis van dit stuk geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk.

Op basis van het geheel van zijn vaststellingen kwam de commissaris-generaal tot de conclusie dat de verklaringen van verzoeker over de bedreigingen vanwege Daesh en de taliban ongeloofwaardig zijn, waardoor verzoeker niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling. Verzoeker toont niet aan dat bij die beoordeling onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de culturele of rurale context in Afghanistan.

5.1.4. Verzoeker beperkt zich ertoe te volharden in zijn vluchtrelaas, maar dit volstaat uiteraard niet om de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

5.1.5. In zijn verzoekschrift haalt verzoeker voor het eerst aan dat hij vervolging vreest omwille van zijn verwestering. Hij houdt hierbij een uitgebreid theoretisch betoog en concludeert dat onderzocht moet worden of hij blijk geeft van een gewijzigde geesteshouding waardoor hij in de huidige Afghaanse context vervolging riskeert.

5.1.6. De Raad ontkent niet dat er een negatief beeld bestaat onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten rond mensen die Afghanistan hebben verlaten. Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

5.1.7. Ter staving van zijn voorgehouden verwestering voegt verzoeker een reeks van 14 foto's toe aan zijn verzoekschrift, waarin hij te zien is wanneer hij samen met (Afghaanse) vrienden in Antwerpen (op de Grote Markt, in de stadsfeestzaal, aan het Centraal station en aan de Schelde) of in Brussel (Grote Markt) of op een brug aan een rivier (Wallonië) poseert (Verzoekschrift, bijlage 4, fotoreeks).

Uit de bijlagen bij zijn aanvullende nota van 19 november 2024, die arbeidsovereenkomsten en een aantal loonfiches omvat, blijkt dat verzoeker tewerkgesteld was (Aanvullende nota verzoeker 19 november 2024, bijlage 1).

5.1.8. Uit de beschikbare gegevens blijkt dat verzoeker thans ongeveer 3,5 jaar in België verblijft, maar dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. De eerder beperkte duur van zijn verblijf in België kan niet opwegen tegen de duur van zijn verblijf in zijn land van herkomst. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij zichzelf nog als een moslim beschouwt (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 28 februari 2023, p. 2) en dat hij nog meermaals per maand contact heeft met zijn

paternale oom en zijn broer in Afghanistan (*Ibid.* p. 6) zodat hij aldaar nog over een familiaal netwerk beschikt. Uit de bij het verzoekschrift gevoegde foto's (Verzoekschrift, bijlage 4) kan niet worden opgemaakt dat verzoeker bepaalde morele of sociale normen zou hebben overschreden of bepaalde westerse waarden dermate zou hebben verinnerlijkt dat hieruit een gegronde vrees voor vervolging zou voortspuiten in geval van terugkeer naar Afghanistan. Het loutere gegeven dat verzoeker door middel van zijn tewerkstelling deelneemt aan het maatschappelijke leven in België (Aanvullende nota verzoeker, 19 november 2024, bijlage 1), houdt niet in dat hij niet langer in de mogelijkheid zou verkeren 'to play the game' of dat hij om die reden als "verwesterd" zou worden gepercipieerd.

Waar verzoeker op basis van bepaalde informatie concludeert dat Afghanen, die gedwongen naar Afghanistan worden teruggedleid, het risico lopen om aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen omwille van hun verblijf in het buitenland, dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat. Uit het gegeven dat de huidige de facto-talibanregering in Afghanistan controles organiseert op de luchthaven, kan niet worden geconcludeerd dat er in hoofdte van verzoeker, die niet behoorde tot de elite van de voormalige Afghaanse overheid en niet aantoonde dat hij een opvallend profiel heeft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat omwille van zijn verblijf in het buitenland.

5.1.9. In zijn aanvullende nota van 8 november 2024 stelt de verwerende partij het volgende betreffende het risico op vervolging in geval van terugkeer na een verblijf in het Westen:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten.

Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatrieerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake

is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen.

De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve

steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.”

5.1.10. Uit het geheel van wat voorafgaat blijkt dat er in hoofde van verzoeker op basis van zijn verklaringen en de neergelegde stukken geen gegronde vrees op vervolging kan worden vastgesteld en blijkt evenmin een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

5.2.2. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zijn relaas, waarbij hij vervolging vreest omwille van de tewerkstelling van zijn vader, ongeloofwaardig werd bevonden. Zodoende kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

5.2.4. In zoverre verzoeker in zijn enig middel de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden aangestipt dat de terminologie uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, nagenoeg identiek is aan de bewoordingen van voormeld verdragsartikel. Bijgevolg dient deze vorm van 'ernstige schade' te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Slechts wanneer precaire socio-economische omstandigheden overwegend het resultaat zijn van opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling.

Verzoeker betoogt in zijn middel dat niet kan worden uitgesloten dat de *de facto*-talibanregering wel degelijk overwegend verantwoordelijk is voor de belabberde socio-economische en humanitaire situatie die als ernstige schade kan worden gekwalificeerd. Er dient dus te worden nagegaan of de huidige situatie voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van een actor of dat deze het gevolg is van een samenloop van allerhande objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen. In zijn aanvullende nota van 8 november 2024 stelt de commissaris-generaal hierover het volgende:

“(…) (U)it een analyse van de beschikbare informatie (blijkt) geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazare Sharif, and Herat City van augustus 2020, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, securityrelated, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van januari 2022, en de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socioeconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie.

Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.”

Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de huidige humanitaire crisissituatie in Afghanistan wel degelijk hoofdzakelijk veroorzaakt wordt door het optreden of het verzuim van de Taliban.

Terloops stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet, valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als ‘ernstige schade’ kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

De Raad merkt hierbij op dat het begrip ‘ernstige schade’ uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet betrekking heeft *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, hetgeen een duidelijke mate van individualisering veronderstelt (HvJ 17 februari 2009, Elgafaji, C 465/07, ptn. 32 en 38; HvJ 10 juni 2021, Bundesrepublik Deutschland, C 901/19, pt. 25). Verzoeker toont niet aan dat hij, onder andere omwille van zijn hoedanigheid van terugkeerder, een verhoogd risico loopt om in een situatie van extreme armoede terecht te komen. Verzoeker is immers een valide jongeman die niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

5.2.5. Inzake de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, brengt verzoeker geen bijkomende elementen aan

In zijn aanvullende nota van 8 november 2024, waarin onder andere de EUAA Country Focus Afghanistan van december 2023 mede in overweging wordt genomen, stelt de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan *“dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024. In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiiitische gemeenschap. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de Taliban, die voornamelijk in Panjshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd. ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder*

meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023. ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31). De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. (...)”

5.2.6. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt dat er actueel in Afghanistan in zijn geheel nergens sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon (EUAA Country Guidance: Afghanistan, update mei 2024, p. 116).

Verzoeker is een valide jongeman, die afkomstig is uit de provincie Kunar, waarvoor actueel geen reëel risico bestaat voor burgers om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet (*Ibid.*, p. 117).

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de commissaris-generaal onzorgvuldig of onredelijk te werk zou zijn gegaan of dat de beslissing zou zijn behept met een motiveringsgebrek. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN